

Plukovníka našli v rovnakej polohe ako predtým, len s tým rozdielom, že okolo neho stálo päť upätých mužov v uniforme.

„Ďakujem, že ste prišli,“ riekol úlisne, akoby prišli na čajový večierok. „Rozhodol som sa, že sa pokúsím tú prekliatu vec otvoriť za každú cenu. Nezáleží mi na tom, čo sa s ňou stane, hlavné je, že sa nám podarí dostať k tomu, čo ukrýva.“

„Ako to chcete urobiť?“ spýtala sa Katherine.

„Dynamitom.“

„Zbláznili ste sa?!“ zvolal Henry. „Ak je tam vnútri skutočne Oko Egypta, mohli by ste ho nenávratne poškodiť! Všetko úsilie by vyšlo nazmar a... a...“

„A čo?“ opýtal sa Krassnitzer posmešne. „Potom by ste si, žiaľ, museli nájsť iný objekt vašej posadnutosti.“

„Je to práca stará niekoľko tisícročí! Nemôžete ju zničiť iba kvôli vašim sebeckým zámerom!“ pokračoval Henry zúfalo ďalej.

„Ak je kameň taký silný a mocný, ako sa hovorí, a vydržal toľké roky, iste mu neblíži trochu otrasu,“ odvetil unavene plukovník. Už mal plné zuby tejto krajiny, piesku, otravných ľudí a nezmyselnej výpravy. Neveril v moc akéhosi šutra. Nech už je vnútri čokoľvek, bude to posledný bod programu. Ak nájde Oko, budú ho oslavovať ako objaviteľa. Ak nie, stále to môže zvaliť na nepravdivú legendu a posunúť sa k riešeniu naliehavejších úloh ako je hrabanie sa v starých rozvalinách.

Henry sa mračil na Nemca, no uvedomoval si, že mu v jeho rozhodnutí nemôže nijako zabrániť. No či už si to priznal, alebo nie, vnútro sa mu roztriaslo od náhleho vzrušenia. Bol by nerád, keby sa kameň nedajbože poškodil, ale vyhládka, že ho o chvíľu uvidí na vlastné oči, v ňom tie obavy svedomito potláčala.

Krassnitzer prikázal, aby sa odobrali do bezpečnej vzdialenosti. Kým vyšli von, prítomní muži pripravili všetko potrebné pre nadchádzajúci pokus o otvorenie skrinky. Zápalná šnúra bola dostatočne dlhá a po jej zapálení všetkým stiahlo hrdlo.

Šúľok dynamitu čakal, kým sa k nemu priplazí iskra a jeho výbuch odkryje staré tajomstvá.

Explóziu o pár nekonečných sekúnd nato skôr počuli a cítili, ako videli. Jej dôsledky boli zjavné – ovalil ich prudký prúd horúčavy, plenta stanu sa nadvihla a na niekoľkých miestach ju zachvátil oheň.

Pripravení vojaci sa rozbehli uhasiť plamene v zárodku.

Stôl bol rozmetaný na kusy a kamenná skrinka ležala na opačnom konci stanu, naklonená nabok, akoby z nej mal každú chvíľu vyliezť uväznený džin. Čo však bolo dôležitejšie, jej horná časť bola narušená.

Krassnitzer sa sklonil po hranatý objekt.

„Vyšlo to,“ zašepkal.

Vzal do ruky pištoľ a pažbou párkrát pobúchal po naštrbenom povrchu, až kým neodhalil dostatočne veľký priestor.

Nazrel dnu, jeho oči nadobudli zvláštny lesk.

Vopchal dnu ruku a vífazoslávne vytiahol na svetlo sveta nádherný, odtieňmi červenej farby hrajúci kameň. Upútal pohľady všetkých okolostojacich. Bolo to neuveriteľné. Každého ovládla túžba dotknúť sa ho.

Z toho pocitu však rýchlo vytriezveli.

Krassnitzerova tvár sa totiž z ničoho nič zvrátila od bolesti. Skríkol a snažil sa pustiť kameň, ale nešlo to. Akoby mal vlastnú vôľu, ktorá plukovníkovi kázala držať ho a nepustiť ani za svet.

Plukovník kričal, ale nik mu nedokázal pomôcť.